

Arrest

nr. 348 092 van 8 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).”

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve uit de bevolkingsregisters werd afgevoerd. Gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt zij dus verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 maart 2026 diende verzoekster een verzoek tot horen in. Zij wijst op het weerlegbaar karakter van het vermoeden, ingesteld bij artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij stelt nog steeds op het Belgische grondgebied te verblijven. Ter terechtzitting van 4 mei 2026 wordt een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster op 2 mei 2026 werd onderzocht door een arts in Brussel. Hiermee weerlegt verzoekster het in de beschikking van 2 maart 2026 aangehaalde vermoeden van vertrek ten gevolge van haar afvoering uit de bevolkingsregisters. Verweerder stelt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 2 maart 2026 dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoekster diende op 5 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

2.2. Verweerder stelde op 5 december 2024, op basis van een onderzoek van vingerafdrukkenonderzoek, vast dat verzoekster op 18 november 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

2.3. Op 19 december 2024 richtte verweerder een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013).

2.4. De Kroatische autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 31 december 2024 op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013.

2.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 15 januari 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die verzoekster op 16 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [N.]
voornaam: [G.]
[...]
nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [N.G.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi is, diende op 05.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van haar identiteitskaart voor [...], afgegeven [...] in de Republiek van Burundi. De betrokkene stelt haar paspoort verloren te zijn in Kroatië in november 2024. De betrokkene stelt haar andere persoonlijke documenten achtergelaten te hebben in Burundi.

Haar vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het illegaal betreden van het grondgebied van de lidstaten en nadien het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 18.11.2024.

De betrokkene werd in verband met haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 18.12.2024. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Burundi verlaten te hebben op 03.10.2022 en door Ethiopië en Turkije naar Servië gereisd te zijn. De betrokkene verklaart er tot in november 2024 verbleven te hebben en vervolgens door Bosnië naar Kroatië gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat haar vingerafdrukken genomen werden in Kroatië op 18.11.2024. De betrokkene stelt er slechts een dag verbleven te zijn. Vervolgens stelt ze in november 2024 in Slovenië aangekomen te zijn en daar verbleven te hebben tot begin december 2024. Vervolgens reisde ze naar eigen zeggen door Italië en Frankrijk naar België. De betrokkene stelt in België aangekomen te zijn op 04.12.2024.

Op 19.12.2024 werden de Kroatische instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 31.12.2024 stemden ze in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb. De Kroatische instanties geven de volgende alias voor de betrokkene: [N.G.], °[...]/DR Congo.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van de Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat haar vingerafdrukken genomen werden in Kroatië toen ze door de politie tegengehouden werd. Zij verklaart er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben.

We merken op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een

lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Verder ontkent de betrokkene dat zij een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013. Artikel 20 (5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20 (5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HVJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgestoten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat. In een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat België de situatie in Burundi kent en de moeilijkheden die Burundezen hebben, begrijpt. De betrokkene stelt daarom te hopen dat België haar hulp kan bieden. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. De betrokkene stelt er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Ze stelt dat ze er tegengehouden en gefouilleerd werd en verplicht werd om zich uit te kleden. De betrokkene stelt dat ze door de autoriteiten geslagen werd terwijl ze er vier dagen werd vastgehouden. Ze stelt dat ze tijdens haar vasthouding geen eten buiten brood kreeg. Ze stelt dat ze pas na vier dagen verplicht werd om haar vingerafdrukken af te staan. Ze stelt dat ze pas daarna vrijgelaten werd. Ze stelt geen informatie gekregen te hebben over waarom haar vingerafdrukken afgenomen werden.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelt dat België de situatie en moeilijkheden in Burundi begrijpt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Verder ontkent de betrokkene dat zij een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. Hieromtrent merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat zij gedurende haar verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en zij stelde in dit verband dat zijzelf geslagen werden door de politie. Verder stelt ze dat ze er tegengehouden en gefouilleerd werd en verplicht werd om zich uit te kleden. De betrokkene stelt dat ze door de autoriteiten geslagen werd terwijl ze er vier dagen werd vastgehouden. Ze stelt dat ze tijdens haar vasthouding geen eten buiten brood kreeg. Ze stelt dat ze pas na vier dagen verplicht werd om haar vingerafdrukken af te staan. Ze stelt dat ze pas daarna vrijgelaten werd. Ze stelt geen informatie gekregen te hebben over waarom haar vingerafdrukken afgenomen werden. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van haar vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat zij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder stelde de betrokkene er geslagen geweest te zijn terwijl ze er vier dagen vastgehouden werd. Echter verklaarde de betrokkene tijdens het beschrijven van haar reisroute slechts één dag in Kroatië verbleven te hebben. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven. In combinatie met het feit dat betrokkene

verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van haar vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat zij geen vrije keuze had om haar vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van haar vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 4 dagen) door de Kroatische instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat haar detentie er toe zou hebben geleid dat zij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om haar verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd. De betrokkene genoot vanaf haar intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Kroatische autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat zij na de indiening van haar verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij niet voldoende werd geïnformeerd over haar asielprocedure in Kroatië en dat haar vingerafdrukken onder dwang werden genomen merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over haar asielprocedure benadrukken we dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De Kroatische instanties stemden op 31.12.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tof de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun Internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van Internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbanden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de ‘Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige

toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, ie. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM – verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/enWebstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen

hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 57)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen, Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden [n het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat zij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 100). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot

gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. De Kroatische autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest,

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2.6. Op 7 mei 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, waarbij de termijn voor de overdracht van verzoekster aan de Kroatische autoriteiten wordt verlengd tot achttien maanden.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 17 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“1.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat tegenpartij het verantwoordelijkheids criterium zoals vastgelegd in artikel 3 van Verordening 604/2013 verkeerdelijk heeft toegepast.

De vingerafdrukken van verzoekster werden genomen op 18.11.2024. Het gedwongen karakter van deze afname van de vingerafdrukken is betreurenswaardig maar wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wettelijke vereisten van Verordening 603/2013. Echter werd bij deze afname van de vingerafdrukken van verzoekster geregistreerd dat zij Kroatië binnenkwam met het oog op de indiening van een verzoek om internationale bescherming bij de Kroatische autoriteiten. Het is ook om die reden dat in de Eurodac-databank de code “1” voor verzoekster van toepassing werd verklaard.

Verzoekster had geenszins de intentie een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij binnenkomst op het Kroatische grondgebied. Dat dergelijk verzoek tot internationale bescherming op haar naam werd geregistreerd, zonder dat zij hiervan op de hoogte werd gebracht en zonder dat zij werd geïnformeerd over de gevolgen, rechten en verplichtingen van de indiening van een verzoek tot internationale bescherming in haar naam. Verzoekster werd eveneens niet geïnformeerd over het feit dat zij vanaf dat ogenblik, waarop haar vingerafdrukken werden afgenomen en er een verzoek om internationale bescherming op haar naam werd geregistreerd, onder het toepassingsgebied viel van Verordening 604/2013.

Dergelijke omstandigheden liggen niet in lijn met de bepalingen van Verordening 604/2013 die zich richten op de verstrekking van informatie aan de betrokkene, in het bijzonder artikel 4 van de Verordening in samenhang gelezen met overweging 34. Dergelijke omstandigheden zorgen ervoor dat Kroatië niet langer kan worden beschouwd als de verantwoordelijke lidstaat onder de toepasselijke bepalingen van Hoofdstuk III van Verordening 604/2013.

2.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 51/5, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980 die tegenpartij, bij wie een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, machtigt de staat vast te stellen die verantwoordelijk is voor het onderzoek en, in het geval België niet verantwoordelijk is, de zaak voor te leggen aan de verantwoordelijke staat met het oog op het overnemen van verzoekster van internationale bescherming, onder de voorwaarden van de Verordening Dublin III.

Artikel 3 van de Verordening Dublin III bepaalt als volgt: “1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke

of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Hof oordeelde dat een lidstaat geen verzoekers mag overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 — i.e. de Verordening voorafgaand aan Verordening 604/2013 die eenzelfde systeem van overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat bewerkstelligde — indien zij niet onkundig kan zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het Hof van Justitie in de zaak ‘PPU C.K. v. Slovenië’ (C-578/16 dd. 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest inhoudt, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 17.1 van dezelfde verordening bepaalt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Deze bepaling biedt tegenpartij de mogelijkheid om een bij haar ingediend verzoek tot internationale bescherming te behandelen, en dit zelfs als de specifieke omstandigheden van de asielzoeker niet a priori onder haar verantwoordelijkheid vallen voor het onderzoek ervan.

Eveneens bepaalt artikel 51/5, §2, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Tegenpartij is van mening dat artikel 17(1) van Verordening 604/2013 niet toepasselijk is en meent dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van internationale bescherming van verzoekster, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening Dublin II, en meer in het bijzonder artikel 18(1)b. Daar de Kroatische autoriteiten instemden met het terugname verzoek acht tegenpartij Kroatië de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

De tegenpartij steunt haar besluit op een selectieve en onvolledige lezing van de beschikbare informatie over de huidige situatie van verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië, alsook heeft zij de kwetsbaarheid van betrokkene ten gevolge van hetgeen zij heeft doorstaan ten tijde van haar aanwezigheid in Kroatië niet adequaat beoordeeld en in rekening genomen.

3.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat Kroatië zich aan een buitengrens van de Europese Unie bevindt. De grens met Servië en Bosnië-Herzegovina maakt dat het land sinds enkele jaren geconfronteerd wordt met een instroom van asielzoekers via de zgn. Balkanroute die gemiddeld gezien hoger is in vergelijking met andere Europese landen. Ook verzoekster zelf reisde doorheen Europa naar België via deze route over het Balkanschiereiland.

De afgelopen jaren zien we dan ook een explosieve toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming in Kroatië. In 2021 betrof het 3039 verzoeken, waarna 12 872 verzoeken werden geregistreerd

in 2022. In 2023 zette deze exponentiële stijging zich door. Zo werden er dat jaar maar liefst 68 114 verzoeken om internationale bescherming ingediend in Kroatië.

Deze enorme toename laat zich onder meer verklaren door het feit dat de rol van Kroatië als transitland, weliswaar in beperkte mate, is afgenomen. Hierdoor blijven steeds meer verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië met als doel de volledige asielprocedure te doorlopen, wat zich laat voelen in de cijfers. Een aanzienlijk deel van de personen die een verzoek tot internationale bescherming indienen reizen weliswaar door, maar omdat voor velen van hen wel een asielaanvraag wordt geregistreerd of ingediend weegt hun tijdelijke aanwezigheid ook op het Kroatische asielsysteem.

Dit toont zich ook in de cijfers van UNHCR. In februari 2022 rapporteerde UNHCR dat de zogenaamde 'population of concern'; i.e. de geregistreerde groep in de bevolking die vluchtelingen, verzoekers om internationale bescherming, staatlozen en andere personen die voor soortgelijke bescherming in aanmerking komen omvat, slechts 5 689 personen bedroeg. De Fact Sheet die in februari 2024 werd gepubliceerd wijst op een significante verhoging. Deze cijfers tonen dat er zich op dit ogenblik 23 789 vluchtelingen in Kroatië bevinden, alsook dat 1273 personen als asielzoeker in Kroatië staan geregistreerd. Het betreft aldus een verviervoudiging van het aantal geregistreerde vluchtelingen in Kroatië, alsook een verdubbeling van het aantal verzoekers tot internationale bescherming dat op dat ogenblik de procedure in Kroatië doorloopt. Dit cijfer zet zich ook door in de meest recente Fact Sheet die door UNHCR werd gepubliceerd in september 2024. Op dat ogenblik waren 26 821 personen als vluchteling geregistreerd in Kroatië. (Stuk 2, 3 en 4)

4.

Die toegenomen mobiliteit van asielzoekers naar Kroatië leidt er bovendien toe dat de zenuwen bij Kroatische veiligheids- en politiefunctionarissen strak gespannen staan. Dit geeft aanleiding tot een intolerante, vijandige en in sommige gevallen agressieve houding van het veiligheids- en politioneel personeel van de Kroatische autoriteiten ten aanzien van asielzoekers.

Zo verscheen recent op 10.10.2024 een artikel in The Guardian waarin wordt aangetoond dat verzoekers om internationale bescherming die de Kroatische grens proberen over te steken niet alleen worden teruggeduwd naar Servië en Bosnië-Herzegovina, maar dat daarbij ook persoonlijke bezittingen worden afgenomen om vervolgens te worden verbrand. Het gaat onder meer om smartphones die mogelijks bewijzen bevatten van de mistoestanden door de Kroatische autoriteiten, maar ook kleren, geld, identiteitskaarten en overheidsdocumenten die nodig zijn om internationale bescherming in de Europese Unie aan te vragen. Ook zijn er verschillende getuigenissen van fysiek geweld tegen mannelijke asielzoekers en seksueel geweld tegen vrouwelijke asielzoekers. (Stuk 5)

Bijkomend moet gewezen worden op meerdere rapporten en publicaties in de media die stellen dat er op gewelddadige wijze illegale pushbacks plaatsvinden aan de landsgrenzen van Kroatië. Bronnen zoals Human Rights Watch en Danish Refugee Council spreken van 30 000 illegale pushbacks in de periode 2020-2022. Naar schatting 13 procent van de personen die werden teruggeduwd naar het Bosnische of Servische grondgebied waren minderjarigen. (Stuk 6 en 7)

5.

Bovendien moet in de context van de overdracht van betrokkene gewezen worden op de voorwaarden en omstandigheden waarin verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië worden aangehouden en gevangengenomen door de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene getuigt over het feit dat haar bezwaar tegen de overdracht naar Kroatië voortvloeit uit het feit dat zij zwaar mishandeld werd door de Kroatische politiediensten. Tegenpartij schuift het bezwaar van verzoekster aan de kant door te stellen dat haar doorreis door Kroatië slechts van korte duur was. Dit bezwaar vindt echter geen juridische grond en het feit dat verzoekster slechts voor korte periode op het Kroatische grondgebied verbleef kan geenszins tot de conclusie leiden dat mishandeling door de Kroatische politionele en veiligheidsautoriteiten is uitgesloten. Bovendien ligt de getuigenis van verzoekster in lijn met een veelheid aan gerapporteerde incidenten omtrent mishandeling door de politionele diensten van verzoekers tot internationale bescherming. (o.a. Stuk 5 en Stuk 9)

Tegenpartij gaat echter niet dieper in op de wijze waarop betrokkene werd aangehouden in Kroatië en de mogelijke mishandeling die zij daarbij heeft doorstaan. Tegenpartij tracht de verklaring van verzoekster te weerleggen door een louter op te wijzen dat Kroatië een verdragsstaat is bij het Verdrag van Genève van 1951, het Aanvullend Protocol van 1967 en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het loutere lidmaatschap van Kroatië bij deze verdragen vormt echter geen voldoende reden om aan te nemen dat dergelijke feiten niet zouden plaatsvinden in Kroatië.

Tegenpartij merkt bovendien enkel op dat de vasthouding aan de grens plaatsvond binnen de context van een grenscontrole en dat het vermijden dat iemand op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt een legitieme grond voor gevangenneming vormt. Tegenpartij laat echter geheel na te beoordelen in welke omstandigheden verzoekers om internationale bescherming worden gearresteerd en op welke wijze zij worden behandeld door de Kroatische autoriteiten.

Nochtans worden de feiten die betrokkene aanhaalt ondersteunt door de beschikbare informatie omtrent de gevangenneming en behandeling van asielzoekers op het Kroatische grondgebied. Global Detention Project stelt dat de toegenomen migratie naar Kroatië ertoe heeft geleid dat de autoriteiten meer personeel inzetten met het oog op het aanhouden van migranten. In zijn rapport klaagt Global Detention Project onder meer aan dat migranten in Kroatië zelf dienen te betalen voor hun detentie, alsook dat zij slecht geïnformeerd zijn over hun rechten en de toegang die zij hebben tot juridische bijstand. (Stuk 8)

Ook de slechte behandeling van verzoekers tot internationale bescherming door de Kroatische politiediensten wordt aangetoond. OSAR haalt verschillende rapporten aan die melding maken van geweld door de Kroatische politiediensten en wijst daarbij op de noodzakelijke implicaties van dergelijke politiegeweld voor de overdracht van personen volgens de Dublinverordening. In het bijzonder situeren de problemen zich nog steeds in het feit dat neergelegde klachten over politiegeweld niet worden onderzocht op een rigoureuze en onafhankelijke manier, alsook dat weinig moeite wordt ondernomen om de daders te identificeren. (Stuk 9, p. 16)

6.

In dit licht dient erop gewezen te worden dat verzoekster slachtoffer is geweest van deze mensonterende en vernederende omstandigheden en behandeling ten tijde van haar eerste aanwezigheid in Kroatië. Bij haar eerdere contacten met de Kroatische autoriteiten werd verzoekster aangehouden, diende zij zich uit te kleden en werd zij gefouilleerd. Ze werd vier dagen vastgehouden, werd geslagen en kreeg tijdens haar vasthouding enkel brood te eten.

Tegenpartij erkent dat dergelijke feiten in Kroatië plaatsvinden en stelt in de bestreden beslissing dat “kan besloten worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole”. (Stuk 1, p. 4)

In de eerste plaats maken deze feiten an sich een schending uit van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en op basis van de beschikbare informatie in combinatie met de verklaringen van verzoekster omtrent haar detentie in Kroatië te worden besloten dat zij, bij terugkeer naar Kroatië een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast staat vast dat verzoekster erg getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij tijdens haar vlucht uit haar land van herkomst heeft doorstaan, in het bijzonder door de feiten die in Kroatië hebben plaatsgevonden. Dit heeft er ook toe aangezet Kroatië onmiddellijk te verlaten na haar vrijlating door de Kroatische autoriteiten. De angst die een daadwerkelijke impact naar Kroatië bij haar oproept is zodanig diepgeworteld en heeft een zodanig grote impact op haar psychologische toestand dat de terugkeer naar Kroatië ook omwille van die psychologische impact dient te worden beschouwd als een handeling die haar in een situatie zou doen belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

7.

In recente rapporten wordt gewezen op verbeteringen in het asielregime van Kroatië, maar een aantal hardnekkige problemen houden op dit moment stand. Het meest recente Asylum Report van de EUAA haalt aan dat de opvangcentra in Kroatië te leiden hebben onder de hoge instroom van verzoekers om internationale bescherming in het land“:

In Croatia, the reception centre in Zagreb worked over capacity and was overcrowded, while the centre in Kutina — originally established to care for applicants with special needs — started to accommodate applicants with other profiles as well. Containers were set up to prepare for emergencies. Authorities planned to open new centres in 2024, including one near the border and under the management of the border police. Reception staff were often overburdened, so the Croatian Red Cross organised a dedicated workshop on the mental health of helpers.

De situatie in Zagreb is in het bijzonder relevant in deze context, daar de Kroatische autoriteiten erom verzoeken om betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb. De kans is groot dat betrokkene zal worden gehuisvest in dit centrum dat op dit ogenblik reeds met overbevolking te kampen heeft.

Het systeem van opvang in asielcentra in Kroatië kan aldus allesbehalve worden beschouwd als een systeem dat garandeert dat de terugkeer van een verzoekster om internationale bescherming naar Kroatië niet zal resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokken verzoekster. De kwantitatieve druk op het opvangsysteem door de grote vraag naar opvangplaatsen voor verzoekers om internationale bescherming leidt ertoe dat de kwalitatieve werking van die opvangfaciliteiten niet wordt gegarandeerd. Zolang de Kroatische autoriteiten niet in staat zowel een voldoende kwantitatieve capaciteit als een bevredigende kwalitatieve werking van het opvangsysteem te garanderen resulteert iedere terugkeer van betrokkene naar Kroatië in een schending van haar rechten.

In het bijzonder dient te worden opgemerkt dat het verzoekster aangaf dat zij bij haar eerder verblijf in Kroatië werd ondergebracht in een opvangcentrum waar zij op een kamer diende te slapen met personen van het mannelijke geslacht, hoewel zij zelf vrouw is. Zij voelde zich daarbij bedreigt, spreekt van seksueel grensoverschrijdend gedrag waar zij slachtoffer van werd en stelt dat er verschillende malen is getracht haar te verkrachten.

Bovenal dient te worden opgemerkt dat de stelling van tegenpartij dat er geen concrete elementen worden aangevoerd die erop wijzen dat er in België minder seksueel geweld zou plaatsvinden dan in Kroatië generlei ter zake doet.

In dit opzicht vermeldt het AIDA-rapport enkel dat er sprake is van afgescheiden opvangfaciliteiten voor vrouwen in het opvangcentrum van Kutina. In het opvangcentrum van Zagreb, waar verzoekster naar alle waarschijnlijkheid in zal worden opgevangen gelet op het feit dat Kroatië verzoekt haar via die luchthaven over te dragen, zijn dergelijke opvangomstandigheden niet aanwezig.

In het rapport 'Protect — Preventing Sexual and Gender-Based Violence against Migrants and Strengthening Support to Victims' door IOM uit 2019 wordt met betrekking tot Kroatië aangehaald dat het aantal gerapporteerde zaken omtrent seksueel geweld tegen asielzoeksters laag is, maar dat tegelijk veel slachtoffers niet geneigd zijn om dergelijke gevallen te melden. (p. 31)

Verder stelt dit rapport onder meer dat er geen systeem bestaat om asielzoekers te beschermen tegen seksueel of gendergebaseerd geweld, dat gespecialiseerde diensten niet op de hoogte zijn van de culturele percepties omtrent seksueel of gendergebaseerd geweld en dat psychologische hulp voor slachtoffers gebrekkig is, daar er niet wordt voorzien in vertaling tijdens de sessies. (p. 36)

Daarnaast rapporteert EUAA over een aanzienlijke verslechtering van zowel de fysieke als de mentale gezondheid van personen die in de opvangfaciliteiten worden ondergebracht. Het gebrek aan medisch personeel blijft daarbij een bron van bezorgdheid. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene te kampen heeft met psychologische problemen en kwetsbaarheid, onder meer als gevolg van de feiten die er haar toe hebben aanzet haar land van herkomst te ontvluchten, alsook ten gevolge van de gebeurtenissen die zij tijdens haar vlucht heeft doorstaan. Deze gebeurtenissen hadden een traumatische impact op verzoekster, in die mate dat betrokkene op dit ogenblik nood heeft aan psychologische en traumatische hulpverlening. Bij overdracht naar Kroatië is het allerminst zeker dat betrokkene aanspraak zal kunnen maken op kwalitatieve mentale gezondheidszorg.

Tegenpartij heeft op geen enkele wijze grondig onderzocht in welke mate verzoekster haar behandeling door een psycholoog zal kunnen voortzetten. In dit kader is de aanwezigheid van Médecins du Monde (MDM) in Kroatië relevant. Zij voorzien in beperkte mate in psychologische hulpverlening voor verzoekers tot internationale bescherming. Echter mag het werk van MDM niet overschat worden in dit opzicht. De NGO levert weliswaar waardevol en belangrijk werk, maar kan slechts rekenen op een beperkte équipe om hulp aan asielzoekers te bieden. Het aantal psychologische consultaties dat zij kunnen aanbieden is dan ook beperkt en gelet op het grote aantal inkomende asielzoekers kunnen zij allerminst garanderen dat iedereen aanspraak kan maken op de noodzakelijke psychologische hulpverlening. Bovendien geeft de NGO zelf aan dat zij de enige actor op het terrein zij die verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië te hulp kunnen komen. (Stuk 10)

Daarnaast geeft OSAR aan dat de overige medische hulp die voor verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië bestaat slechts in beperkte mate toegankelijk is. Dit heeft te maken met de beperkende regulering in Kroatië. Die houdt in dat zij slechts beroep kunnen doen op gezondheidszorg voor "medische noodgevallen, en de noodzakelijke behandeling van ziektes en ernstige mentale stoornissen". Daarnaast benadrukt OSAR nogmaals dat Médecins du Monde slechts in zeer beperkte mate psychologische hulpverlening kan voorzien. (Stuk 11) Andere garanties om de mentale gezondheidszorg waar verzoekster nood aan heeft te voorzien kunnen allerminst worden geboden.

Tot slot dient gewezen te worden op andere problemen met betrekking tot het verloop van de asielprocedure in Kroatië. Zo zorgt de verhoogde instroom van asielzoekers ervoor dat het vlotte verloop van de asielprocedure in Kroatië stopt. Dit leidt tot onredelijke behandelingstermijnen waarbij betrokkenen dermate lang verstoken blijven van enige zekerheid omtrent hun statuut en hun verblijf op het Kroatische grondgebied.

Daarnaast doen er zich gebreken voor met betrekking tot de rechtsbescherming van asielzoekers. In het verleden was juridische bijstand slechts in zeer beperkte mate toegankelijk voor verzoekers om internationale bescherming. In de laatste jaren werden hierin stappen gezet, maar het systeem van juridische bijstand staat nog in zijn kinderschoenen. Hoewel verzoekers tot internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op juridische bijstand dient te worden vastgesteld dat in 2023 slechts 79 bijstandsverzoeken werden ingediend.” De toegang tot juridische bijstand mag dan minstens de iure onbeperkt zijn, in de feiten zien we dat verzoekers tot internationale bescherming slechts in zeer beperkte mate gebruik maken van dergelijke juridische bijstand. Hierdoor komt de rechtsbescherming van verzoekster danig in het gedrang.

Er dient te worden besloten dat er geen garanties zijn dat de rechten van verzoekster onder artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest zullen worden gewaarborgd in relatie tot de opvangomstandigheden voor verzoekers tot internationale bescherming in Kroatië.

In de beslissing van tegenpartij wordt op geen enkele wijze nagegaan welke impact de kwetsbaarheid van verzoekster zou kunnen hebben op de specifieke levensomstandigheden waarmee zij als verzoekster tot internationale bescherming zou worden geconfronteerd. Bijgevolg is de beslissing tot overdracht conform Verordening 604/20143 gebaseerd op een onvolledig onderzoek van de situatie in Kroatië, i.e. het land waarnaar verzoekster zou worden overgedragen.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster betwist de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, wat impliceert dat zij deze kent. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is dus voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er kan niet worden besloten dat verweerder de formele verplichting, die is vervat in voormelde wetsbepalingen, heeft miskend. Door te betogen dat zij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen toont verzoekster niet aan dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Daarnaast moet er de aandacht op worden gevestigd dat verzoekster niet kan voorhouden dat zij geen kennis had van het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen immers aan dat verzoekster wel degelijk een dergelijk verzoek indiende. De Kroatische autoriteiten hebben dit duidelijk aangegeven in de Eurodac-databank en hebben dit bevestigd in het terugnameakkoord van 31 december 2024. Er zijn geen redenen die toelaten aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten vreemdelingen die geen verzoek om internationale bescherming indienen toch als dusdanig registreren en hierdoor de verantwoordelijk voor de behandeling van hun verzoek en voor hun opvang op zich nemen. Verzoeksters toelichting dat zij niet “de intentie” had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij haar binnenkomst op het Kroatische grondgebied wijzigt niets aan het voorgaande. Indien verzoekster geen behandeling van haar verzoek om internationale bescherming wenst staat het haar trouwens vrij om afstand van dit verzoek te doen.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder het verantwoordelijkheids criterium zoals vastgelegd in artikel 3.1 van de verordening nr. 604/2013 verkeerd heeft toegepast.

Verzoeksters betoog dat de Kroatische autoriteiten haar niet, conform artikel 4 van de verordening nr. 604/2013, bepaalde inlichtingen zouden hebben verstrekt – wat trouwens niet meer is dan een niet verifieerbare bewering – doet geen afbreuk aan het voorgaande en laat geenszins toe te besluiten dat verweerder enige onwettigheid zou hebben begaan door de bestreden beslissing te nemen.

Er blijkt daarnaast dat verweerder in aanmerking nam dat artikel 3.2. van de verordening nr. 604/2013 voorziet dat indien het niet mogelijk is om een verzoeker om internationale bescherming over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het

Handvest van de grondrechten, de bevoegde Belgische autoriteiten zullen dienen in te staan voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoeksters grondrechten in Kroatië zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoekster te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en hierbij de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. De overwegingen in de bestreden beslissing tonen aan dat verweerder een uitgebreid onderzoek heeft gedaan en verzoeksters verklaringen en de gegevens die blijken uit tal van documenten omtrent de situatie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Kroatië bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft ook geduid dat de Kroatische autoriteiten, in het terugnameakkoord van 31 december 2024, expliciet hebben bevestigd dat verzoekster effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, in overeenstemming met nationale regelgeving en de internationaalrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Kroatië in dit verband. Deze vaststelling vindt steun in voormeld aan de Raad overgemaakt stuk. Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om, in het raam van zijn verplichting onder artikel 3.2, tweede lid van de verordening nr. 604/2013, na te gaan of verzoekster bij een overdracht aan de Kroatische autoriteiten niet dreigt te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van de verordening nr. 604/2013 of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

4.2.3. Het gegeven dat verweerder geen gebruik maakte van de in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 en artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om te besluiten om het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten te laten behandelen laat niet toe te concluderen dat voormelde bepalingen – die op zich geen verplichting inhouden – zijn geschonden of dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

4.2.4. Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt dat zij de zienswijze van verweerder dat zij geen reëel risico loopt om in Kroatië te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen niet deelt. Zij stelt hierbij in eerste instantie dat zij zwaar werd mishandeld door de Kroatische politiediensten. Meer in het bijzonder verklaart zij dat ze bij haar aanhouding werd gefouilleerd en zich diende uit te kleden, alsook dat zij gedurende haar vier dagen durende vasthouding werd geslagen en enkel brood te eten kreeg. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nalaat enig bewijs voor te leggen waaruit kan worden afgeleid dat zij effectief incorrect werd behandeld in Kroatië. Er kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeksters verklaringen een correcte weergave zijn van wat er zich werkelijk heeft voorgedaan in Kroatië. Het feit dat zij bij de beschrijving van haar reisroute beweerde slechts één dag in Kroatië te zijn gebleven, alvorens via Slovenië, Italië en Frankrijk door te reizen naar België, strookt immers niet met haar verklaring dat zij er vier dagen zou zijn vastgehouden. Er dient te worden opgemerkt dat verweerder – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster poneert – desalniettemin rekening heeft gehouden met haar ongestaafde en niet eenduidige verklaringen omtrent de wijze waarop zij in Kroatië zou zijn behandeld. Verweerder heeft geduid dat het niet uitgesloten is dat er enige vorm van geweld werd gebruikt bij haar binnenkomst, in de context van een grenscontrole, op het ogenblik dat zij zich verzette tegen haar registratie en dat in deze situatie het gebruik van dit geweld gerechtvaardigd kan zijn. Verweerder heeft ook correct aangegeven dat een tijdelijke detentie van een vreemdeling is toegestaan wanneer deze poogt onrechtmatig het grondgebied te betreden. Verweerders standpunt dat het gegeven dat verzoekster zou zijn geconfronteerd met een vorm van geweld en dat zij zou zijn gedetineerd toen zij onrechtmatig het Schengengrondgebied poogde binnen te komen niet impliceert dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM werden geschonden is niet kennelijk onredelijk. Uit het voorgaande blijkt ook duidelijk dat verweerder zich, in antwoord op verzoeksters verklaringen inzake haar zogenaamde problematische detentie in Kroatië, geenszins heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat Kroatië een verdragsstaat is bij het Verdrag van Genève van 1951, het Aanvullend Protocol van 1967 en het EVRM. De verwijzing naar deze verdragsbepalingen in de bestreden beslissing heeft enkel tot doel erop te wijzen dat ervan kan worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen en het aan verzoekster toekomt aannemelijk te maken dat er wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tevens kan, niettegenstaande verzoeksters beweringen, nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder de door haar voorgehouden mishandeling door de Kroatische politie- en veiligheidsinstanties zomaar aan de kant zou hebben geschoven door te stellen dat haar doorreis door Kroatië slechts van korte duur was. Verzoeksters stelling in dit verband mist feitelijke grondslag. Bovendien moet er op worden gewezen dat, zo verzoeksters verklaringen omtrent het ten aanzien van haar gebruikte geweld en haar detentie al enige grond zouden hebben, niet wordt aangetoond dat er een reëel risico bestaat dat deze voorgehouden situatie zich bij haar overdracht naar Kroatië zal herhalen. Verzoekster zal immers, ingevolge

de bestreden beslissing, geen buitengrens moeten overschrijden en werd reeds geregistreerd als een vreemdeling die internationale bescherming wenst te verkrijgen.

Verzoekster zet verder een aantal problemen en tekortkomingen die door allerhande organisaties werden vastgesteld in Kroatië uiteen. De Raad stelt hierbij vast dat bepaalde bemerkingen die in de verslaggeving worden weergegeven in casu niet relevant zijn en dat andere vaststellingen waarvan gewag wordt gemaakt, op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt meer specifiek vast dat de verslaggeving over push-backs aan de grens en het hierbij gebruikte geweld door het veiligheidspersoneel in voorliggende zaak totaal niet dienstig is, aangezien verzoekster, zoals reeds gesteld, geen buitengrens meer dient te overschrijden en de Kroatische autoriteiten zich reeds uitdrukkelijk hebben geëngageerd om haar toe te laten tot hun grondgebied.

Verzoeksters toelichting dat migranten tijdens een detentie in Kroatië soms zelf bepaalde kosten moeten dragen en slecht geïnformeerd worden over hun rechten laat niet toe te besluiten dat zij in dat land dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Er liggen voorts geen medische attesten voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster ernstige psychische problemen heeft en daarom nood heeft aan *“psychologische en traumatische hulpverlening”* waardoor een terugkeer naar Kroatië onverenigbaar zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Haar uiteenzetting in haar verzoekschrift aangaande de mogelijke impact van een terugkeer naar Kroatië op haar psychische situatie – waar zijn voorheen nooit iets over heeft gezegd – kan dat ook niet leiden tot het besluit verweerder voormelde verdragsbepaling heeft geschonden. Gelet op het feit dat geenszins wordt aangetoond dat verzoekster psychische problemen heeft en zij tijdens het gehoor stelde in goede gezondheid te verkeren, is ook haar verwijzing naar kritische bemerkingen omtrent de beperkingen inzake het verstrekken van mentale gezondheidszorg in Kroatië – zowel in het algemeen als in de opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming – niet dienstig.

Verzoekster heeft ook nooit aangegeven in een opvangcentrum te hebben verbleven in Kroatië. Zij verklaarde, zoals reeds vermeld, tijdens haar gehoor op 18 december 2024 enerzijds dat zij na één dag te zijn vastgehouden en nadat haar vingerafdrukken waren genomen werd vrijgelaten, waardoor zij dadelijk haar reis kon verderzetten en stelde anderzijds dat zij vier dagen in detentie doorbracht. Verzoekster wijzigd haar reeds niet-uniforme verklaringen nu nogmaals door in haar verzoekschrift aan te geven dat zij in een opvangcentrum heeft verbleven in Kroatië, waar zij een kamer diende te delen met mannen en waar er meermaals werd gepoogd om haar te verkrachten. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met toelichtingen die verzoekster niet verstrekte en haar steeds wisselende verklaringen laten de Raad, zoals reeds aangegeven, niet toe vast te stellen dat wat zij vertelt omtrent haar persoonlijke wedervaren een correcte weergave van de realiteit is. De aan de Raad voorgelegde stukken laten verder ook niet toe te concluderen dat verzoekers om internationale bescherming in Kroatië veelvuldig het slachtoffer worden van seksueel of gendergebaseerd geweld. De Raad merkt ook nog op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder zou hebben geponeerd dat geen concrete elementen worden aangevoerd die erop wijzen dat er in België minder seksueel geweld zou plaatsvinden dan in Kroatië. Er moet worden herhaald dat verzoekster geen enkele melding maakte van enige vorm van seksueel geweld en verweerder hieromtrent dan ook geen overwegingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen.

Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster bij haar aankomst in Kroatië geen gepaste opvang zou krijgen of dat zij niet zou worden ondergebracht in een opvangcentrum met afgescheiden faciliteiten voor vrouwen. Het feit dat een gebeurlijke overdracht van verzoekster via de luchthaven in Zagreb kan verlopen leidt, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, niet tot dit besluit.

De Raad dient tevens aan te geven dat het feit dat de autoriteiten in een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet, ter beschikking kunnen stellen van een verzoeker om internationale bescherming geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoekster, gelet op het feit dat zij reeds jarenlang rondreist, dat zij verklaarde gedurende meer dan twee jaar in Servië te hebben verbleven en in de horeca te hebben gewerkt als serveuse in fastfoodketens en dat zij aangaf tussen de 4000 en 5000 euro te hebben betaald aan een mensensmokkelaar, mag worden aangenomen dat zij niet onbemiddeld is of dat zij kan terugvallen op hulp van derden. Er blijkt dan ook niet dat zij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in haar levensonderhoud en een huisvesting die zij geschikt acht kan voorzien. Een lezing van de verslaggeving waarnaar de partijen verwijzen leert daarenboven dat de Kroatische overheid ernstige

inspanningen levert om, zelfs wanneer er een hoge instroom van verzoekers om internationale bescherming is, de nodige ondersteuning en opvang te voorzien.

Verzoekster wijst nog op problemen die kunnen worden vastgesteld om in Kroatië rechtsbijstand te krijgen. Er blijkt echter geenszins dat zij beroep zal dienen te doen op rechtsbijstand, dat zij totaal niet in de mogelijkheid zal zijn om deze bijstand te krijgen indien zij deze zou behoeven of dat het gegeven dat zij deze bijstand niet zou hebben ertoe leidt dat zij zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat door de toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming ook de doorlooptijd van de procedure meer tijd in beslag neemt en verzoekers om internationale bescherming bijgevolg langere tijd in onzekerheid blijven omtrent hun statuut en verblijf in Kroatië, volstaat evenmin om te besluiten dat verzoekster bij een overdracht aan Kroatië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke, vernederende of ontorende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt er nogmaals op gewezen dat de Kroatische autoriteiten in verzoeksters specifieke geval expliciete garanties hebben geboden dat zij op adequate en effectieve wijze toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen.

De Raad vestigt er ook de aandacht op dat om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 52). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze drempel in casu wordt gehaald.

Verzoekster lijkt ook te vergeten dat verweerder niet moet bewijzen dat zij niet zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar dat het aan haar is om aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat dit het geval zal zijn. Zoals reeds gesteld toont verzoekster niet aan dat er een incorrecte afweging werd gemaakt, dan wel dat verweerders analyse kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

4.2.5. Gezien artikel 4 van het Handvest van de grondrechten een gelijkaardige bescherming voorziet als artikel 3 van het EVRM, kan, gelet op het voorgaande, ook geen schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK